

LIEFDE IN HET SPEL

Jane Costello

Liefde *in* *het* spel

Het is nooit te laat
voor een comeback

Vertaald door Anna Livestro

 oceaan

Oorspronkelijke titel *Forty Love*. Hodder & Stoughton Ltd, Londen

© 2026 Jane Costello

© 2026 Nederlandse vertaling Anna Livestro / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagbeeld © Hamky / Adobe Stock

NUR 302

ISBN 9789046835395

ISBN 9789046835401 (e-book)

ISBN 9789046835418 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1

Vandaag gaat rustig verlopen. Daar zal ik alles aan doen. Want tot het moment waarop ik haar gedag kus, is het grote avontuur van mijn achttienjarige dochter nog niet begonnen, is alles onder controle en gaat er niks mis. In elk geval niet zolang ik daar nog over ga.

‘Waarom zijn we zo vroeg?’ vraagt Frankie.

‘Dat zijn we niet,’ zeg ik. ‘We zijn op tijd. Dat is iets anders.’

Op tijd komen is nooit haar sterkste kant geweest. Maar ik wilde vanochtend geen drama, dus heb ik haar precies op het moment dat we weg moesten snel het huis uit gewerkt. Als ze nu nog iets vergeten is, moet ze dat maar kopen als ze straks in Frankrijk is.

Ik zet mijn richtingaanwijzer aan en sla af naar het station en dan schiet me ineens iets te binnen.

‘Heb je dat herrie-alarm nog in het voorvak van je rugzak gestopt? Ik heb ergens gelezen dat zo’n ding niet mee mag in je handbagage.’ Ik zeg dit langs mijn neus weg, om niet te laten merken hoe erg ik heb opgezien tegen deze dag: de dag waarop ze het huis verlaat om door Europa te gaan reizen, ook al weet ik vrij zeker dat ze maar een paar minuten geleden in een luiert rondkroop.

‘Ja, ik geloof van wel.’

‘En je hebt je Air Tag aan het kleine tasje gehangen?’

‘Ja.’

‘En heb je nog gecheckt of je je locatievoorziening hebt ingeschakeld in je mobiele instellingen?’

Ze zucht diep en draait zich naar me toe. ‘Mam, kom op. Is dit echt nodig? Je hebt me jarenlang verteld dat je zelf met Inter-rail door Europa hebt gereisd voordat iemand de iPhone überhaupt had uitgevonden. Waarom heb ik dan nu meer tracking-apparaatjes nodig dan James Bond?’

‘Er komt een dag dat je me dankbaar zult zijn,’ antwoord ik en ik geef niet toe.

‘Absoluut,’ geeft ze toe. ‘Maar niet voor dat debiele fluitje dat je me om mijn nek wil hangen...’

‘Wat is er mis met dat fluitje? Dat kan je nog goed van pas komen.’

‘Ja, voor al die keren dat ik spontaan gymles wil geven.’

Ik schiet even in de lach maar dan volgt meteen de dringende behoefte om te huilen. De tartende blik in de ogen van mijn dochter verandert in iets waarvan ik vrees dat het medelijden is.

‘Het is maar voor zes maanden,’ zegt ze.

‘Weet ik toch!’ zeg ik met een luchtige glimlach. ‘En voor de goede orde, ik ben echt heel blij dat je dit gaat doen.’

Wat ook waar is. Tenminste, deels. Na haar eindexamen had Frankie in een verzorgingstehuis gewerkt om geld te sparen. Ze zei dat ze het daar best leuk vond, en als ik haar na haar dienst ophaalde, vertelde ze me enthousiast over haar geliefde bewoners. Maar ze hadden daar altijd te weinig personeel, ze moest bij nacht en ontij werken en dan waren er nog de dingen die uiteraard gebeuren als je een band krijgt zoals zij die had met haar negentig-plussers – ze was er altijd weer kapot van als er iemand overleed.

Het punt is dat ze dit avontuur heeft verdiend. Ik wil ook dat ze gaat. Tenminste, ik zou willen dat ik dat wilde. En ik weet dat het nu mijn rol is om aan de zijlijn te staan en haar aan te moedigen terwijl zij de tijd van haar leven heeft, ook al betekent het dat ik thuis achterblijf en stilletjes een zenuwinzinking krijg.

Want haar vertrek is niet tijdelijk, niet echt.

Frankie komt dan wel eind augustus weer terug naar het Verenigd Koninkrijk, maar dan gaat ze bijna meteen door naar Birmingham om Podiumkunsten te gaan studeren. En door dit alles worstel ik nu met de onontkoombare realiteit dat ik aange-merkt kan worden als iemand met een emptynestsyndroom. En daar heb ik toch zeker nog helemaal niet de leeftijd voor? Ik heb die term laatst gegoogeld, gewoon om mezelf te martelen. Toen kreeg ik afbeeldingen te zien van vrouwen die me oud genoeg leken voor een traplift. En oké, ik moet mezelf er regelmatig aan herinneren dat het nieuwe millennium niet een jaar of tien geleden is begonnen en dat de coole kids niet meer naar Radiohead luisteren, maar zó erg is het nou ook weer niet.

‘Je hoeft je nergens zorgen over te maken, mam,’ gaat Frankie verder, duidelijk niet overtuigd door mijn geruststellende woorden. ‘Ik ben een volwassen vrouw. Ik weet wat ik doe.’

Ik spreek haar niet tegen, maar dat is dus wel meteen haar eerste denkfout. Ze denkt dat ze weet wat ze doet omdat ze achttien is. Pas als je mijn leeftijd bereikt – zevenenveertig – beseft je dat je helemaal niets weet en ook nooit hebt geweten. Maar aangezien ik mijn dochter heb opgevoed tot een gedegen feministe, mag ik niet klagen als ze zichzelf ziet als onafhankelijk en capabel. Toch is er nog één ding dat ik kwijt moet.

‘Beloof je me dat je nooit, onder geen enkele omstandigheid, gaat liften.’

Hoeveel ik ook van mijn dochter houd, ze heeft de neiging om niet eerst na te denken voordat ze iets doet. Mijn grootste nachtmerrie is dat ze op een dag zonder geld komt te zitten en dat dan de verleiding groot is om de openingsscène van elke goedkope horrorfilm na te spelen door zomaar bij een vrachtwagenchauffeur in te stappen.

‘Dit gesprek hebben we al gevoerd. Het is niet zo dat de hele wereld ons iets aan wil doen, mam.’

‘Dat is waar. Maar sommige mensen willen dat wel en je weet nooit wie dat zijn. Dus belóóf het nou maar.’

Ze draait zich weer naar me toe en glimlacht lief. ‘Ik beloof het.’

Ik vind een plekje in een parkeergarage bij het station en we stappen uit. Ik open de kofferbak en haal haar rugzak eruit en help haar dan om die op haar rug te hijsen.

‘Wat ga je doen als ik weg ben?’ vraagt ze als we naar het station lopen.

‘O... wie zal het zeggen. Ik heb genoeg te doen.’

‘Ik heb het niet over werk,’ zegt ze met een vleugje minachting. ‘Ik bedoel iets interessants. Daar heb je toch zeker wel over nagedacht?’

Ik heb nog geen tijd gehad om daar serieus bij stil te staan. Maar ik kan me hoe dan ook niet voorstellen dat ik niets te doen zou hebben. Zoals de meeste vrouwen van mijn generatie ben ik niet in staat om te niksen. Je zult mij nooit midden op de dag op een chaise longue zien liggen met een gin-tonic in de hand, hoewel... nu ik erover nadenk, misschien heb ik het wel helemaal verkeerd aangepakt in mijn leven.

Ik heb heus wel interesses buiten Frankie en mijn baan als senior inkoper voor een nationale keten van woon- en mode-winkels. Ik ga regelmatig naar de sportschool. Af en toe pas ik op het kind van mijn broer. Ik heb ook weleens een date, al zou ik het zelf zo niet willen noemen. Hoewel ik moeilijk kan ontkennen dat Gavin en ik de laatste tijd op vrijdagavond aan het daten zijn geweest.

Als ik door het vertrek van Frankie meer vrije tijd heb, dan heb ik genoeg om die mee te vullen, met het soort klusjes dat ik mezelf al jaren beloof om ooit eens te gaan doen. Zoals het organiseren van mijn lades, zoals de vrouwen op Instagram met hun schoonmaaktips, of elke zondag voedzame salades preppen in van die weckpotten, of mijn banken insmeren met etherische

citroenolie. Misschien hou ik Gavin wel aan zijn aanbod om wat vaker met hem te gaan trainen bij Pure Fitness. Het zou best kunnen dat ik ergens onder die zachte rolletjes heuse buikspieren heb zitten.

Ik ben nog maar net begonnen met het opsommen van de salades als Frankie een geeuw onderdrukt. Ik kijk haar aan met een beledigde frons.

‘Sorry!’ zegt ze lachend. ‘Echt boeiend klinkt dat allemaal niet, geef toe.’

‘Dat ik nou niet van plan ben om elk weekend te gaan paragliden,’ antwoord ik als de deuren van het station opengaan en ik me ineens iets bedenk. ‘Jij bent toch zeker niet van plan om te gaan paragliden, hè?’

Maar ze beent de hal al door in haar studentenbackpacker-uniform van een versleten spijkerbroek, Doc Martens en een verwassen hoodie die waarschijnlijk niet lang meer naar mijn wasverzachter zal ruiken.

Ze blijft nooit onopgemerkt, mijn dochter, met haar lange benen en knappe toetje. Hoewel ze een lichte huid heeft, heeft ze het afrohaar van haar vader, dat ze – na tien jaar strijd leveren met stijltangen – nu natuurlijk draagt, zoals toen ze nog een klein meisje was. Het was een bewuste keuze om haar gemengde afkomst te omarmen en ik vind het haar beeldschoon staan. Niet dat tienerdochters zich iets aantrekken van de mening van hun moeder over wat dan ook, geloof ik.

‘App je me zodra je in Frankrijk bent?’ vraag ik.

‘Tuurlijk,’ zegt ze sussend, alsof ze een bang kind van vijf geruststelt op haar eerste schooldag.

‘Fijn, lieverd,’ zeg ik, al weet ik heel goed dat dat nooit gaat gebeuren.

Milly staat al op het perron op ons te wachten. Frankies beste vriendin is bijna dertig centimeter kleiner dan zij en heeft een

strak, bruin bobkapsel dat me doet denken aan het haar van een legopoppetje.

Geflankeerd door haar beide ouders is ze gekleed als een welpje bij de scouting, met een kompas aan haar riem, stevige wandelschoenen en een rugzak die zo groot is dat ze straks nog omkiept.

‘Hallo, mevrouw Lawrence.’

Ik heb geprobeerd Milly over te halen om me Jules te noemen, maar dat is dus nooit gelukt. Zelfs toen ze tijdens een logeerpartijtje te veel Krispy Kreme-donuts had gegeten en ik haar over haar rug moest wrijven terwijl ze overgaf in de wc-pot, kwam ze nog steeds met een bibberig: ‘Het spijt me, mevrouw Lawrence. Ik hoop dat ik uw schoenen niet heb verpest...’

High worden van donuts is ongeveer het wildste waar Milly toe in staat is. Dat is mijn sprankje hoop, en het enige waardoor ik de komende zes maanden zal kunnen slapen. Ik weet in ieder geval dat ik erop kan rekenen dat Frankies voorzichtige, verstandige vriendin haar wel op het rechte pad houdt.

We wachten op het perron en kletsen tot de trein naar Londen binnenkomt. Van daaruit nemen de meisjes de Eurostar naar Parijs en brengen ze hun eerste nacht door in een hostel waarvan ik de TripAdvisor-beoordelingen grondig heb bestudeerd. Als de deuren opengaan, ontsnapt er een hoorbare snik uit de keel van Milly’s moeder. Frankie kijkt naar mij met een blik die me sterkt in mijn vastberadenheid om niet ook zo’n vrouw te worden.

‘Nou, daar gaan jullie dan,’ zeg ik opgewekt. Frankie stapt naar voren en haalt diep adem. ‘Je vader zou zo trots op je zijn geweest,’ fluister ik.

Daarop lijkt ze iets weg te slikken en verschijnt er een glans in haar ogen. Dan hoest ze even en spreidt lachend haar armen. ‘Kom maar, dan.’

Ik stort me in haar omhelzing en knuffel haar, terwijl ze mij op de schouder klopt alsof ik het kind ben, niet zij, iets wat ze al deed toen ze nog klein was. Ik herinner me ineens de knuffels die ze me gaf voordat ze naar een feestje moest of op een kampeertrip ging en ze altijd tegen me zei hoe erg ze me zou missen, om vervolgens te verdwijnen zonder nog maar één keer om te kijken.

Dat is ongeveer wat er nu ook gebeurt.

‘Nog één ding,’ zeg ik, als ze aanstalten maakt om in de trein te stappen. Ze draait zich om en kijkt me aan. ‘Zorg ervoor dat je de tijd van je leven hebt, oké?’

Ze blaast me een handkus toe en zwaait.

‘Ik hou van je, mam!’ roept ze, als ze instapt.

Op weg naar huis is mijn hoofd als een flipperkast waarin onbestemde zorgen heen en weer schieten. Ik ben altijd iemand geweest die te veel nadenkt, maar de perimenopauze heeft een mate van angst met zich meegebracht die er niet bepaald beter op werd toen Frankie aankondigde dat ze deze reis wilde gaan maken. De gedachte is een stomp in mijn maag.

Ze is echt weg.

Tranen prikken in mijn ogen als de koelbloedige houding die ik het grootste deel van de ochtend heb volgehouden verdwijnt. Heel even overweeg ik om me er dan maar helemaal aan over te geven en de auto stil te zetten om ABBA’s ‘Slipping Through My Fingers’ op te zoeken op Spotify. Maar ik heb een strak schema en over een half uur heb ik een videocall, zodat ik al nauwelijks genoeg tijd heb om naar huis te gaan, wat water in mijn gezicht te plenzen en een filter op te zoeken dat wazig genoeg is om mijn gezwollen ogen te verhullen.

Ik woon aan een lange, bochtige weg in een beschermd natuurgebied in Roebury, een paar kilometer van het centrum van Manchester. De weg wordt geflankeerd door enorme bomen en

oude huizen, hoewel ons eigen huis relatief nieuw is, gebouwd in de jaren dertig, en lang niet zo groot als sommige andere woningen hier.

Het is best een fijne plek om te wonen, vooral op een dag als vandaag, als het fris en koud is, maar de zon hoog aan een kobaltblauwe hemel staat. Het is ook niet ver van het huis waar ik ben opgegroeid, al heb ik niet mijn hele leven in Roebury gewoond. Ik heb vijftien dolgelukkige jaren in Londen doorgebracht en ben pas teruggekomen toen Ed en ik trouwden en hij promotie kreeg. Frankie was toen net vier en we moesten verhuisd zijn voordat ze op de basisschool zou beginnen. Ik herinner me dat de makelaar destijds eindeloos emmerde over de open keuken, de originele kenmerken en de tennisclub pal aan de overkant.

‘Tennissen jullie?’ vroeg hij.

‘Als het niet hoeft, dan liever niet,’ antwoordde ik, waar hij om moest lachen. Ik vertelde er niet bij dat mijn laatste ervaring met deze sport me nog altijd de rillingen bezorgt en dat het ‘prachtige uitzicht’ vanuit het raam van de grootste slaapkamer aan de achterkant van het huis – op zes keurig onderhouden banen met daarachter het bos en een aantrekkelijk clubhuis – me koud laat.

Bovendien heeft dat uitzicht een prijs.

In de zomer is parkeren – dat hier sowieso al moeilijk is – een hel, wanneer de tegenstanders elke avond aankomen voor competitiewedstrijden.

Mijn oprit is niet gebouwd voor grote, moderne auto’s en de palen van het hek staan zo dicht op elkaar dat als iemand zijn auto aan de overkant parkeert, ik moeite heb om in of uit te rijden. Daar kwam ik vlak nadat ik er was gaan wonen achter, toen ik op een ochtend ineens was klemgezet door een grote bestelwagen van een feesttentenverhuurbedrijf met daarop de slogan ‘Wij krijgen hem voor u omhoog’.

Gelukkig is de situatie verbeterd sinds ik een brief heb geschreven aan de voorzitter van de club, die ervoor heeft gezorgd dat er gele strepen op de weg zijn geschilderd. Het was een kleine overwinning, maar niet een waar ik trots op ben. Ik vond het een naar idee dat dit het begin was van een langzaam afglijden naar de 'Not In My Backyard'-brigade. Ik heb niks met het soort mensen dat pietluttige petitities start over autovrije zones of de lokale krant belt over de kleur van afvalcontainers. Ik zie mezelf graag als kosmopolitisch en gemakkelijk in de omgang, niet als een of andere met parelkettingen behangen gordijngluurder die zich druk maakt over zaken als parkeren. Maar, nou ja. Ik ben veranderd sinds ik naast die club woon.

In alle andere opzichten woon ik hier geweldig, wat groten-deels te danken is aan de tijd en energie die ik heb gestoken in het ontketenen van mijn creativiteit op het huis. Ik vind het leuk om te spelen met gedurfde patronen en eclectisch behang, verrassende details en kleuren. In de loop der jaren heb ik mezelf getrakteerd op een paar luxueuze meubels, maar er zijn ook heel wat dingen die ik op rommelmarkten heb gevonden: botanische prenten uit antieke boeken of keramiek dat ik heb meegenomen van vakanties in Italië, Frankrijk of New York. Met Frankie is dat allemaal natuurlijk niet bepaald tiptop netjes gebleven...

Als ik het huis binnenkom, stap ik over de suède laarzen heen die ze in de hal heeft uitgetrokken, toen ze op het laatste moment besloot om die toch maar achter te laten. Haar jas heeft ze over de leuning geslingerd en op het gangtafeltje staat een smoothiebeker waar een mix van banaan en amandelmelk vanaf drupt. Ik doe de deur dicht en blijf even staan.

De stilte verscheurt mijn trommelvliezen zowat.

Ik verman me en gooi mijn sleutels op het tafeltje. En dan zie ik iets wat me de schrik van mijn leven bezorgt. Frankies paspoort.

2

Het eerste wat ik tegen Frankie zeg als ik haar aan de lijn heb, is dat ze niet in paniek moet raken, alsof ik zelf niet zo ongeveer radioactief ben van de stress. Ik zal de scheldwoorden die ze afvuurt maar niet herhalen; laat ik het erop houden dat ik hoop dat ze niet in de buurt zit van iemand die overgevoelig is voor krachttermen. Toch pak ik dit net zo aan als alle andere rampen die we door de jaren heen hebben meegemaakt en in gedachten blader ik door een rolodex met mogelijke oplossingen en kies dan voor de minst slechte optie. Vervolgens ga ik aan de slag om dat voor elkaar te krijgen. Hoe dan ook.

Het plan dat ik bedenken houdt in dat Frankie en Milly bij het volgende station uitstappen, terwijl ik mijn Zoom-afspraak afzeg, de snelweg op ga en het paspoort op tijd aflever, zodat ze de eerstvolgende trein naar Londen kunnen halen. Dan lopen ze hooguit een uur vertraging op en kunnen ze nog net hun Eurostar-reservering halen. Zo niet, dan moeten ze het budget voor de eerste twee weken stukslaan aan een dagkaart. Maar dat ga ik niet laten gebeuren. Het zweet staat me op het voorhoofd. Dit gaat heus wel goed komen.

Ik spring in de auto, zoek het nummer van mijn baas op in mijn telefoon en zet de versnellingspook in zijn achteruit. Ik druk op 'bellen' terwijl ik de handrem lostrek, in de buitenspiegels kijk en achteruit de oprit af rijd.

'Met het kantoor van Angus Whittingstall,' zegt zijn secretaresse als ze opneemt, precies op het moment dat ik goed en wel in de achteruitkijkspiegel kan kijken.

‘Fuck!’

‘Pardon?’

Ik trap hard op de rem. ‘Carole! Sorry.’

Ik draai me om in mijn stoel om door de achterrait te kijken, in de hoop dat mijn ogen me bedriegen. Maar helaas. Iemand heeft serieus besloten om op de gele strepen te parkeren en me in te sluiten. Ik word overspoeld door een golf van angst.

‘Carole, met Jules. Ik heb om één uur een afspraak met Angus, maar er is iets tussen gekomen. Ik ben te laat.’

‘Hopelijk niets ernstigs?’ vraagt ze bezorgd.

‘Nee. Ik bedoel... ja.’

‘Is er iemand ziek? De wachttijd op de eerste hulp is momenteel echt gigantisch lang.’

‘Nee, dat is het niet...’

‘Iemand die ik ken van Zumba heeft vorige week urenlang met haar man in de wachtkamer gezeten. Hij had pijn op de borst. Ze waren daar zowat al de hele dag, voordat ze werden weggestuurd met een doosje paracetamol en wat Vicks VapoRub. Dat geloof je toch niet? Maar goed, hij was de volgende dag wel gaan golfen, dus zo erg kan het niet zijn geweest.’

‘Carole, sorry, maar kunnen we de afspraak gewoon verzetten?’

‘Natuurlijk! Ik kijk wel even in Angus’ agenda.’

‘Mag ik je dan later bellen om een nieuwe afspraak te maken?’

‘Het is beter om het nu te regelen. Ik ga zo lunchen.’

De daaropvolgende minuten worden onderbroken door het getik van Carole’s vingers op haar toetsenbord. Mijn hart begint te bonken als een snaredrum.

‘Carole, ik...’

‘28 februari om drie uur?’

‘Top!’

‘O nee.’

‘Wat?’

‘Dat is de vrijwilligersdag. Dan gaan we de buurt schoonmaken.’

‘Oké.’

‘Dat zou ook al in jouw agenda moeten staan. Ik heb je ingeschreven voor plastic opruimen. Ik heb nog niet besloten aan wie ik de poepzakjes geef. Ik twijfel nog tussen Nigel van de boekhouding en Gillian van...’

We worden onderbroken door een telefoontje van Frankie. Ik mompel een verontschuldiging tegen Carole en verbreek de verbinding.

‘Hoelang denk je dat het nog duurt?’ vraagt mijn dochter.

‘Ik heb geen idee,’ verzucht ik. ‘Ik kom zo snel als ik kan.’

‘Kun je een schatting geven? Want ik dacht dat we wel even naar Pizza Express konden gaan, maar Milly denkt dat we daar geen tijd voor hebben.’

Ik probeer niet te geïrriteerd te klinken en realiseer me dat dit al totaal niet meer lijkt op het ontroerende afscheid waarop ik had gehoopt.

‘Frankie, ik weet het niet. Ik heb een beter idee als je me laat ophangen zodat ik op weg kan.’

‘Ben je nog niet vertrokken dan?’

‘Ik zou nu gaan!’

‘Oké!’ zegt ze hooghartig. We hangen op en ik spring uit de auto, steek de weg over en loop naar de donkerblauwe sedan die het probleem veroorzaakt. Ik sta nu zo onder hoogspanning dat mijn haren bijna rechtop staan en ik voel een golf van ergernis over de anonieme Hyundai-rijdende zakkenwasser die hiervoor verantwoordelijk is.

Parkeerplaatsen mogen hier in de buurt schaars zijn, maar hoe egoïstisch moet je zijn om je auto achter te laten zonder na te denken over de overlast die je andere mensen daarmee bezorgt?

Ik gluur door het raam en zie een pluizige gele bal op de passagiersstoel liggen.

Ik had het kunnen weten.

Ik been naar de ingang van de tennisclub en stel me voor wat voor soort iemand hiervoor verantwoordelijk zou kunnen zijn. Ik heb dat soort mensen weleens gezien bij de schoolpoort, van die types die met een topklasse fourwheeldrive – want het is altijd een topklasse fourwheeldrive – de zone in rijden waar een parkeerverbod geldt, zodat kinderen, kinderwagens en verkeersbrigadiers opzij moeten duiken. Samen met de andere ouders stoomde ik dan van woede, maar ik heb er nog nooit iemand op aangesproken. Ik had nooit tijd om de burgerwacht uit te hangen, laat staan het lef. Maar vandaag is het andere koek. Vandaag heb ik het lef en de wil en bovendien heb ik een heuse noodsituatie bij de hand.

Ik probeer het metalen hekje open te duwen, maar dat zit op slot en omdat ik geen lid ben, heb ik nooit de toegangscode gekregen. Ik rammel er een paar keer aan, maar dat helpt niet. Dan zie ik iemand door het gaas: een man, alleen op een van de middelste banen, naast een bak met tennisballen. Hij staat op het punt om te serveren, zijn arm hoog uitgestrekt. Ik schraap mijn keel terwijl zijn lichaam zich begint te rekken.

‘Pardon!’

Als de bal in het net belandt, draait hij zich om en kijkt mijn kant op, alsof het mijn schuld is.

Hij is lang en slank en heeft donkere sportkleding aan. De mouwen van zijn trainingspak zijn omhooggeschoven over zijn gespierde onderarmen. Hij draagt een beanie en een zonnebril en heeft een kortgeknipte grijze baard. Ik kan genoeg van zijn lichaamsbouw zien om te weten dat hij aantrekkelijk is, als je van dat soort dingen houdt. Maar zelf ben ik immuun voor knappe mannen. Dat is een van mijn superkrachten.

Dus als ik hem aanspreek, doe ik dat met dezelfde autoriteit die ik stiekem altijd heb bewonderd in de receptioniste van onze huisartsenpraktijk, die geen onzin accepteert en waarschijnlijk in een vorig leven heeft deelgenomen aan de Spaanse inquisitie.

‘Rijd jij soms in een Hyundai?’ vraag ik.

‘Pardon?’ zegt hij met een hand achter zijn oor.

‘Een Hyundai,’ herhaal ik. ‘Er staat er een die mijn auto blokkeert. Is die van jou?’

Hij schudt verontschuldigend zijn hoofd. ‘Ik ben bang van niet.’

‘Argh,’ mompel ik in mezelf, voordat ik me de tennisbal op de voorstoel herinner. ‘Is er nog iemand anders hier? Behalve jij, bedoel ik?’

Hij loopt mijn kant op. ‘Alleen ik. Kan ik je nog ergens anders mee helpen?’

Maar ik heb nu geen ridder op het witte paard nodig, tenzij het er een is die een sleepwagen bestuurt.

‘Ik moet de eigenaar daarvan vinden,’ zeg ik, terwijl ik naar de overtredende auto wijs. ‘Echt, zulke mensen horen niet thuis op de weg. Ze menen dat ze overal recht op hebben en denken totaal niet aan anderen.’

‘Hebben we het over die donkerblauwe auto, daar?’ vraagt hij als hij naar de rand van de tennisbaan is gelopen.

‘Ja.’

‘Dat is een Lexus.’

‘O ja?’ zeg ik, maar dan bedenk ik dat dit niet het punt is. ‘Luister, het maakt me niet uit wat het voor een auto is, alleen dat de eigenaar me heeft ingesloten. Die idioot.’

Hij krabt aan zijn nek en wendt dan ongemakkelijk zijn blik af. Ik kijk hem boos aan als het kwartje valt. ‘Dus hij is wel van jou?’

Hij huivert. ‘Ik ga mijn sleutels wel even halen.’

‘Graag, ja,’ zeg ik kattig en ik draai me om.

‘Het duurt wel even. Ik heb ze in het clubhuis laten liggen.’

‘Godallemachtig,’ mompel ik, maar hij hoort me duidelijk wel.

‘Luister, het spijt me,’ zegt hij verontwaardigd. ‘Maar ik snap niet hoe ik je heb kunnen blokkeren. Ik heb gewoon aan de stoep geparkeerd, wat iedereen zou doen.’

‘Op gele strepen, ja,’ zeg ik kortaf. ‘Die staan daar niet voor niets.’

Als er één ding is waar ik nu geen tijd voor heb, dan is het wel een eindeloze uitleg over de problematische afstand tussen de palen van mijn hek.

‘Maar ik zag helemaal geen...’ Zijn stem sterft weg voordat hij zijn zin kan afmaken en hij brengt zijn hand naar zijn zonnebril alsof hij die wil rechtzetten. ‘Kennen wij elkaar?’

Nu hij het zegt, komt hij me vaag bekend voor, maar ik ga nu niet uitgebreid de tijd nemen waarvan en hoe.

‘Nee. Luister, ga alsjeblieft je sleutels halen en verplaats je auto,’ smee ik voordat ik resoluut wegloop en weer in mijn auto stap.

Een minuut later verplaatst hij zijn auto.

Terwijl hij de weg af rijdt, op zoek naar een andere plek om te parkeren, stap ik uit en kijk naar de plek die hij heeft vrijgemaakt. Dan zie ik dat de haag van Bill bijna al zijn bronzen beukenbladeren heeft verloren door de wind van gisteravond. De gele lijnen zijn volledig bedekt.

Ik voel me wel een beetje schuldig, maar niet genoeg om mijn excuses aan te bieden. Mijn enige prioriteit is nu het bezorgen van dat paspoort.

Het is verschrikkelijk druk op de weg en de rit wordt er niet beter op door weer een telefoontje van Carole, die me vertelt dat Angus over een uur een gaatje voor me heeft vrijgemaakt, waardoor er alweer een deadline en een extra laag stress bij komen.

Met nog een paar minuten te gaan kom ik aan op het station, laat de auto voor het gebouw staan en sprint als in een film over het perron, ik zigzag tussen de passagiers door en spring over iemands handige boodschappenwagentje. Dit valt allemaal niet mee, zelfs niet op Converse-schoenen en vooral niet nadat ik op een groep duiven stuit die voor de Subway aan het eten zijn. Ze stijgen prompt op, pal voor mijn gezicht.

‘Bedankt, mam. En sorry! Je bent een schat!’ roept Frankie, terwijl ik haar het document overhandig en ze voor de tweede keer door de schuifdeuren een trein in springt.

Ik doe een stap naar achteren en snuit een veertje uit mijn neus. Dan strompel ik terug naar de plek waar ik geparkeerd stond, met blaren op mijn kleine tenen, om te ontdekken dat een verkeersagent mijn kenteken aan het noteren is. Ik doe een slappe poging om het uit te leggen, geef het dan op en kruip snel achter het stuur. En ik schaam me bijna dat ik terugverlang naar de jaren negentig, toen ik nog even snel met mijn wimpers kon knipperen om een situatie als deze op te lossen.